

Sygn. akt VII Ka 810/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 października 2013 r.

Sąd Okręgowy w Olsztynie w VII Wydziale Karnym Odwoławczym

w składzie:

Przewodniczący: SSO Anna Górczyńska

Sędziowie SO Danuta Hryniewicz (spr.)

SO Magdalena Chudy

Protokolant sekr.sądowy Elżbieta Łotowska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej Małgorzaty Stypułkowskiej

po rozpoznaniu w dniu 22 października 2013r.

sprawy oskarżonej **N. S.**

oskarżonej o przestępstwo z art. 178a§ 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Olsztynie

z dnia 4 lipca 2013r. sygn. akt VII K 568/13

zaskarżony wyrok uchyla i sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Olsztynie przekazuje.

Sygn. akt VII Ka 810/13

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Olsztynie wyrokiem z dnia 4 lipca 2013r., sygn. akt II K 568/13, w sprawie **N. S.** oskarżonej o to, że w dniu 17 kwietnia 2013 r. w O. przy ul. (...) w ruchu lądowym znajdując się w stanie nietrzeźwości - I badanie 1,99%, II badanie 2,23% zawartości alkoholu we krwi, prowadziła samochód osobowy marki M. (...) o numerze rejestracyjnym (...), tj. o czyn z art. 178a § 1 k.k.;

orzekł:

I. oskarżoną uznał za winną popełnienia zarzuconego jej czynu i za to na podstawie art. 178a § 1 k.k. skazał ją na karę 4 miesięcy pozbawienia wolności

II. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k., art. 70 § 1 pkt 1 k.k. i art. 71 § 1 k.k. wykonanie kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił oskarżonej na okres próby 2 lat i wymierzył jej karę grzywny 50 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na 30 zł;

III. oraz na podstawie art. 42 § 2 k.k. w zw. z art. 63 § 2 k.k. orzekł wobec oskarżonej zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 2 lat z zaliczeniem okresu zatrzymania prawa jazdy od 17 kwietnia 2013 r.;

IV. na podstawie art. 627 k.p.k. zasądził od oskarżonej na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe oraz 270 zł tytułem opłaty.

Apelację od powyższego wyroku złożył prokurator zaskarżając orzeczenie w części dotyczącej podstawy prawnej, w oparciu o którą warunkowo zawieszono wymierzoną karę - na niekorzyść oskarżonego. Wymieniony zarzucił obrazę przepisów postępowania karnego mającą wpływ na treść wyroku, stanowiącą bezwzględną przyczynę odwoławczą określoną w art. 439 § 1 pkt 7 k.p.k., a mianowicie art. 413 § 2 pkt 2 k.p.k., polegającą na wydaniu orzeczenia środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 2 lat przy jednoczesnym zapisaniu słownym okresu na jaki orzeczono środek karny poprzez użycie słowa „trzech, co czyni orzeczenie wewnętrznie sprzecznym i uniemożliwia jego wykonanie.

W oparciu o powyższe apelujący wniósł o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest oczywiście zasadna. W przedmiotowej sprawie doszło do oczywistej obrazę przepisu art. 413 § 2 pkt 2 k.p.k., który miał istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku.

Zgodzić mianowicie wypada się z apelującym, iż Sąd Rejonowy doprowadził do wewnętrznej sprzeczności w punkcie III wyroku, tj. sprzeczności między cyfrowym określeniem okresu, na który został orzeczony wobec N. S. środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych wyrażający się w zapisie „2 (...) lata” - a słownym jego odpowiednikiem w nawiasie „(trzech)”. W tej sytuacji, jak trafnie podnosi skarżący, nie wiadomo, czy Sąd meriti orzekł ten zakaz na okres 2 (dwóch), czy też 3 (trzech) lat. Taki sposób określenia czasokresu trwania środka karnego nie tylko jest sprzeczny z wynikającym z treści art. 413 § 2 pkt 2 k.p.k. wymogiem redagowania orzeczenia, w tym rozstrzygnięcia co do środka karnego, w sposób zrozumiały i jednoznaczny, ale także powoduje wewnętrzną sprzeczność wyroku, uniemożliwiającą jego wykonanie. W doktrynie i judykaturze podkreśla się bowiem, że sprzeczność w treści orzeczenia uniemożliwiająca jego wykonanie - stanowiąca bezwzględny powód odwoławczy z art. 439 § 1 pkt 7 k.p.k. - to sprzeczność oczywista, która powoduje zasadnicze wątpliwości co do intencji sądu wyrażonej w zaskarżonym wyroku i czyni niemożliwym wykonanie wyroku (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 listopada 2005 r., IV KK 390/05, LEX nr 164378).

Co istotne sprzeczność ta, wbrew stanowisku Sądu Rejonowego wyrażonemu w pisemnych motywach orzeczenia, nie jest możliwa do usunięcia na etapie postępowania odwoławczego. Sam fakt, iż skarżony wyrok został wydany w trybie art. 355 k.p.k. nie umożliwia bowiem odczytania w sposób niebudzący wątpliwości zamiaru Sądu meriti odnośnie czasokresu trwania przedmiotowego środka karnego. Nie można wszak wykluczyć, iż Sąd I instancji - dopuszczając się naruszenia art. 343 § 7 k.p.k. - uznał, iż okres orzeczenia zakazu winien być dłuższy niż wynikało to z treści porozumienia zawartego między oskarżoną a prokuratorem na etapie postępowania przygotowawczego.

Reasumując, wskazane naruszenie prawa procesowego, które doprowadziło do sprzeczności, nie tylko „mogło” mieć istotny wpływ na treść wyroku, lecz „miało” taki wpływ. Tym samym wyrok Sądu Rejonowego należało uchylić i sprawę przekazać do ponownego rozpoznania w postępowaniu I-instancyjnym (art. 437 § 2 k.p.k.)